

מ"ת 37287/07/15 - מדינת ישראל, באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים נגד יצחק אלחנן בן עמי, באמצעות הסניגוריה הציבורית

בית המשפט המחוזי בירושלים

לפני: כב' השופט דוד חשין, נשיא

מ"ת 37287-07-15
09 דצמבר 2015

המבקשת:

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
ע"י ב"כ עו"ד נועה עזרא-רחמני

נ ג ד

המשיב:

2. יצחק אלחנן בן עמי (עציר)
באמצעות הסניגוריה הציבורית
ע"י ב"כ עו"ד מיכאל עירוני

החלטה בעניינו של המשיב 2

לפניי בקשה לעיון חוזר בעניין מעצרו ושחרורו בערובה של יצחק אלחנן בן עמי, המשיב 2 במ"ת 37287-07-15 (להלן - **המשיב**), וכן לחילוט ערבויות.

רקע -

- ביום 19.7.15 הוגש לבית משפט זה כתב אישום מתוקן, המייחס למשיב ולאחרים עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 בצירוף סעיף 335(א)(2) ובצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - **החוק**), ועבירה של איומים לפי סעיף 192 בצירוף סעיף 29 לחוק. בנוסף לאמור, למשיב בעניינו מיוחסת עבירה של הפרעה לשוטר, לפי סעיף 275 לחוק. לכתב האישום צורפה בקשה לעצור את המשיבים עד לתום ההליכים נגדם.
- על-פי כתב האישום המתוקן, ביום 4.7.15 שהה המשיב בחברת יתר הנאשמים, בברכת השחייה במלון "גני ירושלים". הנאשמים, בשיתוף עם לפחות שלושה אנשים נוספים (להלן - **האחרים**), השתוללו וזרקו חפצים בברכה. המתלונן, ששהה בברכה באותה העת, ביקש מאחד האחרים שייזהרו על מנת שלא יפגעו בבתו בת החמש, ששהתה גם היא בברכה. בתגובה השיב לו האחר: "מה אכפת לי, מי אתה בכלל?". המתלונן השיב כי הוא אבי הילדה, והאחר אמר לו: "בוא החוצה". המתלונן יצא מהברכה כאשר הוא מחזיק בידיו את ילדתו, והחל ללכת לכיוון היציאה. הנאשמים הלכו בעקבותיו, התקרבו אליו והתנפלו עליו, תוך שהם מקללים אותו ומאיימים עליו כי ידקרו אותו וירצחו אותו אם לא יעזוב את המקום. כן הוסיפו שיחכו לו בחוץ, שהוא "ימות פה היום", תוך שהם דוחפים אותו, מכים אותו בפניו ובוועטים בו. אשתו של המתלונן הבחינה בהתרחשות, רצה לעברו ולקחה ממנו את הילדה. אז, אחד מהאחרים רץ לעבר המתלונן וחבט בו בחוזקה בפניו.

המתלונן סוחרר ונפל ארצה, ובעודו שרוע על הרצפה, בעטו הנאשמים בגופו ובראשו. הנאשם 2 אחז בחלק של רהיט מפלסטיק, והכה את המתלונן. יתר הנאשמים המשיכו לבעוט במתלונן, הכו אותו באגרופים וזרקו עליו כסאות. כתוצאה ממעשיהם נגרמו למתלונן שברים, המטומות וחבורות בחלקי גוף שונים.

3. עוד נטען בכתב האישום, כי ביום 6.7.15 הגיעו שוטרים לביתו של המשיב על מנת לעצרו ועמדו בכניסה לבניין. המשיב התקרב לשער הכניסה, ומיד כשהבחין בשוטרים, סב על עקבותיו והחל להימלט בריצה. השוטרים רדפו אחריו, בעודם צועקים לו "עצור משטרה" במשך מספר דקות, עד אשר אחד השוטרים הצליח לאחוז בו. במהלך דברים זה, נפלו השוטר והמשיב לארץ. המשיב ניסה להיחלץ מאחיזת השוטר, לא איפשר לשוטרים לאזוק את ידיו, צעק וקילל את השוטרים.

הליכים קודמים -

4. ביום 9.8.15 קבע חברי הנכבד, סגן הנשיא פרקש, כי קיימות ראיות לכאורה בעניינו של המשיב, כמו גם בעניינם של יתר המשיבים, ביחס לעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות, וביחס לעבירת האיומים. כך גם קבע ביחס לעבירה של הפרעה לשוטר, המיוחסת למשיב בלבד. עוד קבע סגן הנשיא פרקש, כי ביחס לכל המשיבים קיימת עילת מעצר של מסוכנות, והורה על קבלת תסקירי מעצר על-פיהם יישקל שחרור לחלופת מעצר.

5. ביום 27.8.15 הגיש שירות המבחן תסקיר מעצר. לאחר שיחה עם הורי המשיב, התרשם שירות המבחן שמדובר באנשים אחראיים ורציניים, המנהלים אורח חיים יציב ומכירים במשמעות הפיקוח והתנאים המגבילים. חרף זאת, הוסיף שירות המבחן, כי עולה ספק באשר ליכולתם לפקח עליו, זאת על רקע יחסיהם עם המשיב המלווים בקשיים. כמו כן, הוסיף שירות המבחן וציין כי אמו של המשיב מנהלת בביתה משפחתון, מה שעלול להביא לחוסר פניות בשילוב בין הפיקוח והטיפול בילדי המשפחתון. מעבר לאמור, הטיל שירות המבחן ספק ביכולתו של המשיב להתמודד עם תנאי מעצר בית, ונמנע מלהמליץ על שחרורו לחלופת מעצר.

6. ביום 8.9.15 הגיש שירות המבחן תסקיר מעצר משלים, בו הביע התרשמותו מיכולתה של חלופת מעצר בהרכב פיקוח הכולל את שני הוריו של המשיב, כמו גם שניים מאחיו, והמליץ על שחרורו למעצר בבית הוריו, תחת פיקוח זה. עם זאת, עקב העובדה אמו של המשיב מנהלת משפחתון בביתם, נמנע שירות המבחן מהמלצה למעצר בפיקוח אלקטרוני. ביום 10.9.15 התקיים בפני דיון במעמד הצדדים בסופו הורתי, בין היתר, כי המשיב ישוחרר בערובה למעצר בית מלא בפיקוח הוריו ואחיו.

הבקשה לעיון חוזר -

7. ביום 25.11.15 הגיש המשיב בקשה לעיון חוזר, בגדרה ביקש מבית המשפט לאפשר את יציאתו לעבודה (להלן- **בקשת המשיב**). ביום 29.11.15 הגישה המבקשת התנגדותה לבקשת המשיב, וטענה כי בקשה זו אינה עומדת בתנאי סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה -

מעצרים), תשנ"ו - 1996 (להלן - **חוק המעצרים**). יומיים לאחר מכן, ביום 1.12.15, הגישה המבקשת בקשה לעיון חוזר ועתרה למעצרו מחדש של המשיב עד לתום ההליכים נגדו (להלן - **בקשת המדינה**). בבקשת המדינה נטען, כי ביום 13.10.15, בשעה 16:00 או בסמוך לכך, יצא המשיב ממעצר הבית, ללא אישור וללא ליווי מפקח, ורכב על אופניים חשמליות (להלן - **ההפרה הראשונה**). עוד נטען, כי המשיב נתפס מפר את תנאי שחרורו ביום 30.10.15, בסביבות חצות הלילה. המשיב זוהה על-ידי שוטר, וכשנשאל למעשיו, ענה כי יצא להביא אוכל (להלן - **ההפרה השנייה**). ביום 1.12.15 התקיים דיון בבקשת המדינה בפניי חברי הנכבד, כב' השופט גרינברגר, שהורה על איחוד הדיון בפניי, בשתי הבקשות, וכי המשיב ישהה במעצר עד להחלטה אחרת.

עיקרי טענות הצדדים -

8. בדיון שהתקיים בפניי ביום 3.12.15, הסכים בא כוח המשיב לקיומן של ראיות לכאורה להפרות האמורות, וחזר על אתר מבקשתו. אשר על כן, דוחה אני את בקשת המשיב לעיון חוזר. נותרה אפוא רק בקשת המדינה.
9. באת כוח המבקשת חזרה על הבקשה, נימוקיה וטעמיה, בהדגישה כי הפרת תנאי שחרור מהווה עילת מעצר עצמאית. היא הפנתה להחלטתי בעניינו של ישראל עבודי, הנאשם אף הוא בפרשה זו (מ"ת 37287-07-15 **מדינת ישראל נ' עבודי** (22.11.15); להלן - **עניין עבודי**). בהחלטה זו, שאושרה על-ידי בית המשפט העליון (בש"פ 8093/15 **עבודי נ' מדינת ישראל** (2.12.15)), הורתה על ביטול מעצר הבית של מר עבודי ועל מעצרו מחדש עד לתום ההליכים, בגין הפרת תנאי השחרור על-ידו. המבקשת ביקשה לערוך גזרה שווה מהתם להכא, ולראות בהפרותיו של המשיב הפרות מהותיות, כפי שנקבע בעניין עבודי. עוד טענה, כי בחקירתו הכחיש המשיב את הפרותיו, שעה שבידיה דוחות שנערכו על-ידי שוטרים ותמונה בה צולם המשיב בעת ההפרה.
10. בא כוח המשיב הסכים כי ההפרות מהוות אירוע חריג שאינו ראוי, באומרו כי המשיב חוזר מהכחשת ההפרות. עם זאת טען, כי אין מדובר בהפרות מהותיות, משום שלא בוצעה בהן כל עבירה ונסיבותיהן אינן מחשידות, בציינו כי בעת שנתפס המשיב, ל והוא הסביר כי יצא לקנות אוכל. על כך הוסיף בא כוח המשיב, כי המשיב למד לקחו והפנים כי אסור לו לצאת ממעצר הבית, אף לא לצורך קניית אוכל. מנגד, ציין בא כוח המשיב את פער הזמנים שבין מועדי ההפרות, לבין מועד הגשת בקשת המדינה. בהקשר זה הדגיש עוד, כי המשיב לא נעצר עת נתפס בשעת ההפרות, אף לא במהלך חודש הימים שחלף מאז ההפרה השנייה, למרות שהשוטרים המשיכו (לכאורה) להגיע לביתו לביקורות דחופות, וגם לא דיווחו על אודות הפרותיו. שיהיו זה מעיד, כך טען, כי המבקשת לא רואה בהפרות אלה משום הפרות מהותיות, המחייבות מעצר, ומלמד כי בקשת המדינה הוגשה אך כתגובה לבקשת המשיב. יתרה מזו, טען, יש ליתן ביטוי לעקרון ההסתמכות, שכן המשיב הסתמך על כך שהשוטרים מודעים להפרותיו, ולא עצרו אותו. מכאן, לדבריו, כי אין זה מידתי ואף לא ראוי, לעתור לסנקציה החמורה ביותר, היינו מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.
11. בתום הדיון, והגם שאיש מהצדדים לא טען לאפשרות של מעצר בפיקוח אלקטרוני, העליתי אפשרות זו, ושאלתי האם קיימת כתובת חלופית, מלבד בית הוריו, בה יוכל המשיב לשהות. בא כוח

המשיב נתן הסכמתו, ומסר את כתובת אחיו של המשיב, שאושר זה מכבר לשמש כערב ומפקח, ומתגורר בדירה נפרדת, באותו בניין בו גרים הורי המשיב. באת כוח המבקשת הודיעה כי לא תוכל להסכים לאפשרות השמתו של המשיב במעצר תחת פיקוח אלקטרוני, ועמדה על מעצרו של המשיב מאחורי סורג וברית, עד תום ההליכים נגדו. אשר על כן, הוריתי למנהל הפיקוח האלקטרוני למסור חוות דעת לאפשרות כי המשיב ישהה במעצר תחת פיקוח אלקטרוני בבית הוריו ובבית אחיו, לסירוגין.

דין והכרעה -

12. המשיב הפר את תנאי שחרורו. בכך הפר את האמון שנתן בו בית המשפט כאשר שחרר אותו לחלופת מצער, "**...שכן כל חלופת מעצר שהיא מבוססת בראש ובראשונה על יכולתו של בית המשפט ליתן אמון בנאשם...**" (בש"פ 7364/09 **מדינת ישראל נ' אדרי** (17.9.09), פסקה 7). ברם, בבוא בית המשפט לבחון את תוצאתה של הפרת תנאי השחרור, יש להבחין בין הפרה מהותית והפרה שאינה מהותית. הנה כך נאמר בבש"פ 7936/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (8.11.10) (בפסקה 20): "**מכאן, שהעובדה שהעורר עבד ביוזעין בקרבתם של קטינים הינה הפרה מהותית של צו הפיקוח, העומדת בעצמה על שתי רגליה. לא ניתן לקבל את טענת העורר שמדובר בהפרה טכנית בלבד מפני שקבלת טענה זו תרוקן מתוכן את תכליתו של החוק...**".

13. בהתאם לכך, בהחלטתי **בעניין עבודי**, אליה הפנתה המבקשת, קבעתי כי מדובר בהפרה מהותית. מר עבודי נתפס כשהוא מפר את תנאי שחרורו בקירוב לשעה ארבע לפנות בוקר, ולא מסר הסבר כלשהוא ליציאתו ממעצר הבית. הפרה זו לוותה בביצוע עבירה של התחזות לאחר. אם לא די בזאת, הרי שחברו אשר נכח עמו בעת ההפרה, אושר זה מכבר על-ידי בית המשפט לשמש לו ערב, בבקשתו להקלה בתנאי שחרורו, על דרך יציאתו לעבוד. מעבר לכל המתואר, מר עבודי שמר על זכות השתיקה, כפי שעומדת לו, אך בכך העצים את התרשמותו השלילית של בית המשפט מנסיבות ההפרה, והקשה על חידוש האמון בו. במכלול נסיבות זה, לא היה מנוס מלסווג את ההפרה כהפרה מהותית, ובשל כך הוריתי על מעצרו מחדש של מר עבודי מאחורי סורג וברית, ועל חילוט חלק מהערובה. נסיבות אלה עולות בחומרתן על חומרתן של הנסיבות דנן.

14. במקרה שלפניי, אין המדובר בהפרות מהותיות, וזאת למרות שמדובר בשתי הפרות, אשר בוצעו בשני מועדים. כמתואר בבקשת המדינה, בהפרה הראשונה נתפס המשיב בסביבות השעה 16:00 רכוב על אופניים חשמליות. בהפרה השנייה, נתפס המשיב בקירוב לשעת חצות הלילה, ומסר לשוטר כי יצא לקנות אוכל. חומרתן של הפרות אלה בצידן, ואין לראות בהן פעילות תמימה שיש להכשירה, או לגלות כלפיה הבנה. יחד עם זאת, בשתי הפעמים, המשיב שיתף פעולה עם השוטרים ומסר הסבר, המעיד לכאורה על היעדר תחכום בביצוע ההפרות, על אף שההפרה השנייה בוצעה בשעת לילה מאוחרת. המשיב אומנם הכחיש בחקירתו את ההפרות, חרף תיעודן בדוחות השוטרים, ואף בצילומי בזמן אמת, אך משעמד בפני בית המשפט, חזר מהכחשתו. אילולא היה המשיב מספק הסבר כשנתפס, ואילולא חזר בו מהכחשתו, היה מקום לתמוה על יציאתו ממעצר בית בשעה מאוחרת, ויתכן כי אז היה ניתן לסווג את הפרותיו, שתיהן כאחת, כהפרות מהותיות.

15. חיזוק נוסף לסיווג ההפרות של המשיב כהפרות שאינן מהותיות, מוצא אני בהשתהותה של המבקשת, בפרק הזמן שבין מועד ביצוע ההפרות לבין מועד הגשת הבקשה, כמצוין לעיל. באת כוח המבקשת לא מסרה הסבר מניח את הדעת להשתהותה. כל שאמרה לבית המשפט בעניין זה הוא כי "קרתה תקלה" בדיווח, וכי בשעה שנודע למבקשת דבר ההפרות עצרה את המשיב והגישה לבית המשפט בקשה לעיון חוזר. שיהיו זה, שאורכו כחודש וחצי, מעיד מעצמו כי המבקשת לא סברה בשעת אמת כי המדובר בהפרות המגלמות מסוכנות או כאלה המעוררות חשד. סבורני כי לו הייתה המבקשת משוכנעת כי המדובר בהפרות מהותיות, כפי שטענה, לא הייתה משתהה, והייתה עוצרת את המשיב בעת ביצוע ההפרות, כפי שנהגה **בעניין עבודי**. שיהיו זה, הגם שיש להביאו בחשבון השיקולים בשאלת סיווג ההפרה, אין די בו כדי לשמוט מכל וכל את הקרקע תחת הבקשה.

16. בא כוח המשיב הגיש לעיוני פסיקה, המלמדת לדבריו על מקרים בהם שוחרר העותר לחלופת מעצר, חרף הפרת תנאי השחרור. דומני כי בענייננו אין ללכת בדרך זו, משום שלא יהיה זה מידתי נוכח מכלול השיקולים הנזכרים והנסיבות המתוארות לעיל. מלבד זאת, יש לאזן את הפרת האמון מצד המשיב, ואילו השבתו לחלופת המעצר, לאחר שהפר את תנאי שחרורו בערובה, לא יהיה בה מענה הולם ולא תוכל להשיג את תכלית המעצר. מנגד, ככל שמדובר בהשמטתו של המשיב במעצר עד לתום ההליכים, הרי שבהתחשב במסוכנות הקונקרטית הנשקפת מהמשיב ובמטרת המעצר, על בית המשפט לשקול חלופה שפגיעתה פחותה. זאת, בדמות מעצר אומנם, אך לא מאחורי סורג ובריח.

17. דומה כי למקרה כגון זה שלפנינו כיוון המחוקק עת קבע, בתיקון לחוק שנכנס לתוקף בחודש יוני בשנה זו, את ההסדר של מעצר בפיקוח אלקטרוני, שהינו **"אמצעי המצוי ב'מדרג הביניים' בין שחרור לחלופת מעצר לבין מעצר עד לתום ההליכים במתקן כליאה"** (בש"פ 5285/15 **מדינת ישראל נ' פלוני** (10.8.15), פסקה 12).

18. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, באתי למסקנה כי אין להיעתר למדינה, המבקשת לנקוט באמצעי החמור ביותר של מעצר המשיב עד לתום ההליכים, אלא יש לנקוט במקום זאת באמצעי הביניים של מעצר תחת פיקוח אלקטרוני. המשיב הוא צעיר כבן 19, ללא עבר פלילי מכביד (קיימת לגביו קביעה ללא הרשעה של בית המשפט לנוער מחודש מאי 2015, לפי ביצע עבירה של גניבה). כן יש להביא בחשבון לטובת המשיב את השיהוי מצד המבקשת בהגשת הבקשה, כמו גם את הסתמכותו וציפייתו שלא ייעצר, משלא נעצר בעת ההפרות ובמהלך החודש שלאחר ההפרה השנייה, וכן את העובדה כי לא הפר שוב את תנאי שחרורו. יפים לכאן, בשינויים המתבקשים ונוכח הנסיבות השונות, הדברים שנאמרו בבש"פ 8645/07 **חדש נ' מדינת ישראל** (29.10.07):

"לעיתים, שיהיו רב בהגשתה של בקשת הפסילה יצביע על כך כי המשיבה אינה סבורה כי נשקפת סכנה ממי שנגדו הוגשה הבקשה ויש בכוחו של שיהוי כאמור לבטל את הפסילה לפי סעיף 46ב(ב) לעיל, שהרי ככל שחולף הזמן בלא שהוגש כתב אישום, מתעצמת החזקה שאין המשטרה והפרקליטות צופות סיכון מנהיגותו של נהג שהיה מעורב בתאונה" (שם, פסקה 17).

19. סבורני כי החמרת התנאים על דרך השמטתו של המשיב במעצר בפיקוח אלקטרוני, היא דרך

האמצע המתאימה, במכלול נסיבות מקרה זה, למניעת הישנותן של הפרות מצד המשיב ולאיון מסוכנותו. לפיכך אני מורה כי המשיב ימצא במעצר תחת פיקוח אלקטרוני, בבית שברחוב מנחם 9 בירושלים (להלן - **הבניין**). עם זאת, בהינתן העובדה כי בבית הורי המשיב מתנהל משפחתון, ולאחר שמנהל הפיקוח האלקטרוני אישר כי הדבר אפשרי מבחינתו (בכפוף להמצאת אישור בזק להתקנת קו טלפון גם בדירה השנייה) מורה אני כי מעצרו של המשיב תחת פיקוח אלקטרוני יפוצל בין **שתי דירות המצויות באותו בניין**, כלהלן:

א. המשיב ישהה במעצר מידי יום, החל מהשעה 07:00 ועד לשעה 19:00, בבית אחיו דניאל בן עמי, **בקומת הקרקע שבבניין**;

ב. ובין השעה 19:00 ועד לשעה 07:00 ישהה במעצר בבית הוריו שבאותו הבניין, **בקומה א', וחוזר חלילה**.

המשיב רשאי יהיה לצאת מתחומי הדירה האחת כדי לעבור לדירה האחרת בהתאם להסדר זה - ובהתאם לו בלבד.

בנוסף מורה אני על חילוט מלוא הערובה בגובה 3,000 ₪.

כן אני מורה כי המשיב יפקיד ערובה חדשה בגובה 6,000 ₪.

המשיב לא ישוחרר בטרם ימציא אישור להנחת דעת מנהל היחידה לפיקוח אלקטרוני בדבר התקנת קו טלפון נקי ותקין בדירה השנייה, ובטרם יפקיד ערובה במזומן בסך 6,000 ₪ להבטחת תנאי מעצרו בפיקוח אלקטרוני כפי שנקבעו בהחלטה זו.

הסכמות בין באי-כוח הצדדים באשר ליציאות של המשיב לצרכים מקובלים כגון התייעצות עם עורך דין או שמחה משפחתית, או חלילה אבל וכיו"ב, יוכלו לבוא במקום החלטת בית-המשפט, ובלבד שייעשו בכתב.

20. לסיכום: בקשת המשיב לעיון חוזר - נדחית לחלוטין, ואילו בקשת המדינה לעיון חוזר נדחית בכפוף לאמור בפסקה 19 לעיל.

ניתנה היום, כ"ז כסלו תשע"ו, 09 דצמבר 2015, בהיעדר הצדדים.

דוד חשין, נשיא